

Vi støtter naturligvis det lovforslag, der er fremsat.

Tom Behnke (FP):

Så lykkedes det endelig efter ganske mange år, efter en ganske lang kamp, en meget sej kamp. Til tider så det ud til, at kampen slet ikke kunne vindes, men endelig lykkedes det, nu ligger lovforslaget her, og det er vi i Fremskridtspartiet meget glade for.

De patienter, vi taler om her, har været brugt som forsøgspatienter. De var ikke vidende om, hvad det var, der foregik; det var præparater, som man kan diskutere lødigheden af med godkendelser eller mangel på samme, mangel på kontrol, mangel på opfølgning. Der har været delt næser ud. Vi er i Fremskridtspartiet ikke tilfredse med, at man kun har delt næser ud. Vi mener, der burde have været skredet endnu hårdere ind over for dem, der har for sømt deres forpligtelser bl.a. i Sundhedsstyrelsen.

Vi er i Fremskridtspartiet specielt glade for, at vi efter at have kæmpet den her kamp i ganske lang tid, efter adskillige samråd, efter forespørgselsdebatter, hvor det til sidst så ud til, at der slet ikke var noget håb om at få overtalt ministeren, alligevel her i sidste øjeblik, da forslaget bliver fremsat, med stor tilfredshed kan se, at det er alle Boneloc-patienter, der er omfattet af forslaget. Det er ikke kun hofteopererede Boneloc-patienter. Det er alle Boneloc-opererede patienter, og det er vi utrolig glade for i Fremskridtspartiet.

Vi er også glade for, at et andet krav, vi har stillet undervejs i forløbet her, nemlig at disse patienter selvfølgelig skal informeres om, at de er behandlet med Boneloc, er opfyldt. Det fremgår klart og tydeligt af lovforslaget, at der skal ske en information til borgerne, ikke alene ved at man vil lave en offentliggørelsesfase, men også ved at man vil lave et egentligt opsøgende arbejde for at finde frem til de patienter, der er behandlet med Boneloc. Det er jo sin sag at tilbyde muligheden for kontrol, reoperation og erstatning, hvis man som patient ikke ved, man er behandlet med Boneloc. Så selvfølgelig skal patienterne først og fremmest informeres om det her.

Så det er altså to meget væsentlige ting, som vi i Fremskridtspartiet har kæmpet for igennem hele forløbet, som vi har fået indrømmelser på her i sidste øjeblik. Og jeg siger i sidste øjeblik, for det er jo ikke mange dage siden, vi havde en

forespørgselsdebat her i Folketingssalen rejst af Fremskridtspartiet, hvor vi netop påpegede disse to elementer, og hvor vi måtte se i øjnene, at samtlige partier i Folketinget, så vidt jeg husker det – det er muligt, der var et enkelt, der støttede Fremskridtspartiet – var imod de her punkter.

Vi er glade for, at ministeren her til sidst har besindet sig og fået overtalt de øvrige partier til at gå med til lovforslaget her.

Det er i hvert fald et lovforslag, som får fuld opbakning fra Fremskridtspartiet, og der er ingen tvivl om, at den dag, hvor jeg blev gjort bekendt med, at lovforslaget ville se sådan ud, at vi faktisk fik indrømmelse på alle vores ønsker, var en festdag, ikke så meget for Fremskridtspartiet – det er vores arbejde at kæmpe for politiske sager – men for alle de mange, mange patienter ude i landet. For dem var det en stor festdag. Det var en dag, hvor der var tid til at skåle for et enkelt lyspunkt i tilværelsen i hvert fald, og så er det også tid for at glemme gammelt nag, og det vil jeg selvfølgelig også gøre.

Men jeg mener, der er et par hængepartier, som vi gerne vil have belyst nærmere under udvalgsbehandlingen. Det ene er spørgsmålet om patienter behandlet på offentlige hospitaler og på private hospitaler. Og det andet, som også hr. Frank Aaen var inde på, er hele spørgsmålet om ansvarsplacering.

Man kan sige, at der er placeret et ansvar på en række skuldre, men man kan så sige, at konsekvenserne af det ansvar har været meget, meget sparsomme. Efter Fremskridtspartiets opfattelse burde det have haft langt større konsekvenser, at der er medarbejdere, der kan sidde og sløse sådan i deres stillinger. De får i forvejen temmelig høje lønninger for at bestride deres job, og så bør de også have et ansvar i den forbindelse.

Men lad os se. Så svært som det har været at nå hertil, tror jeg ikke, det kan lade sig gøre at finde et flertal i Folketinget for at arbejde videre med at fastlægge yderligere ansvar i den her sag, men lad os da gøre forsøget.

I første omgang vil vi i Fremskridtspartiet glæde os over lovforslaget her. Ministeren kan forvente fuld opbakning fra Fremskridtspartiets side.

Tove Videbæk (KRF):

I Kristeligt Folkeparti har vi stor medfølelse med de patienter, der er blevet behandlet med